

JOANNIS JACOBI RAU RESPONSIO

Ad qualemcunque Defensionem
FREDERICI RUYSCHII,

Quam haud ita pridem edidit, pro
S E P T O S C R O T I

In qua hujus Litis Anatomica detegitur Origo:

E T

Septum Scroti, ab ipso descriptum & delineatum, fictitium
esse, clarè demonstratur.

Adjuncta est hujus calci Auctoris Epistola.

AMSTELODAMI,

Apud JANSSONIO-WAESBERGIOS.
M. D. C. C. X X I.

LECTORI ÆQUO,

S. P. D.

JOANNES JACOBUS RAU.

Quinquennium est, Lector candide, ex quo me primum hanc Urbem ingressum tam Procerum favor, quo peregrinos excipere solent, per omnes terræ plagas decantatus, quam civium allicuit integritas & modesta consuetudo, sic ut Patriæ Urbis ter ab feroci bellantium insultu incendio devastatæ, facillè oblitus, sub hujus placidæ gentis præsidio vitam agere apud me constituerim. Ab hoc tempore in eo vigilavi, ut studia mea præcipuè Anatomica & Chirurgica hujus Urbis Medicis & Chirurgis probarem: nec caruit res successu, nam postquam in ædibus meis, cerebrum, & organa sensuum exteriora quinque, † in sex prælectionibus in cadaveribus humanis demonstravisse; subsequente hyeme organa soni, vocis, & loquelæ exhibere eodem ordine aggressus fui. Hanc meam demonstrandi Methodum, physicumque ipsi adjunctum sermonem, quum non displicere Medicis & Chirurgis hariolarer, statui singulis hyemis tempestatibus quadam producere. Sed hoc me cogitante, interrupit meum laborem invidia, pessima plerumque studiorum pernicies, meorum tamen per singulare in illo tempore fatum conservatrix. Has enim Exercitationes meas Anatomicas domi meæ privatim institutas quum impedire conaretur Ruyschius, in hujus Urbis Theatro Anatomico Prælector ordinarius, in ipso conatu impedivit se laqueo, quem mihi paraverat, qui scilicet quærens studiorum meorum interitum, eorum factus est imprudens Erector & Promotor. Eodem enim adhuc anno

• AMPLISSIMI CONSULES studiorum Mæcenates optimi, rece-

A 2

pris

† M. DC. XCV. • M. DC. XCVI.

ptis prius ab Collegio Medico actorum meorum testimoniis, mihi fecerunt (quem honorem nunquam ambire ausus fuisset) in Theatro Publico cadavera dissecandi potestatem, hoc clementi adjuncto mandato, ut eodem adhuc anno initium facerem à sensuum organis publicè, quæ privatim proximè elapsa hyeme demonstraveram. Cæteros quos Ruyschius adhibuit cuniculos, ut hoc everteret, jam enarrare superfedebam, ne hujus viri genius vario adhuc nomine celebris & celebrandus, plurimis odiosus fiat. Tertia quæ subsequebatur hyeme * ab hoc meo labore in Theatro publico non desisti, sed Organa respirationis anatomicè dilucidare aggressus, Veterum mentem cum Recentiorum dogmatibus contuli, sententiam utrorumque probavi, quando nimirum à legitima mechanica non abiret. Præterea ut pulmonis structura & usus ab Auditoribus meis clariùs perciperetur, addidi in singulari demonstratione cordis fabricam in natis & non natis; hæc omnia tractavi verbis placidis, quæ ne minimum contentionis virus in se continerent; quamvis heic loci mihi videbatur oblata occasio tela inimicorum meorum tam protervè in me conjecta in illos retorquendi: sed ab hoc vindiciarum genere abstinui ratione loci, quem præstantia ex Eruditorum confessu commendabiliorem reddit, quam ut ejusmodi apologeticis sermocinationibus repleatur: hæc tamen omnia animum Ruyschii nostri mitigare non potuerunt; procedit eodem ritu quò antea, & me artem meam (quam scit à viris Medicæ peritis non improbari) exercentem, tam inhumanè persequitur, ut alia remedia circumspicere coactus fuerim, quibus irarum ejus procellas compefcerem.

Abstinui nimirum à publica prælectione, quæ mihi A. M. DC. XCVIII. habenda publicè fuisset, & abstinuissim totus impossem à prælectionibus publicis, nisi me de novo incitavisset quamplurimorum præstantium virorum candor & humanitas, illorum præprimis, qui me antea tam avidè auditum veniebant, quorum dulcis, & perhumana ad solitum laborem exhortatio, animum meum jam quasi in his curis soporosum adeo expergesecit, ut rursus cogitare inciperem, hujusmodi exercitationes meas reiteratas, plurimis Anatomæ & Chirurgiæ discipulis non inutilis fore. Quapropter antea incepta reiteravi, ad reiterata, ut antea feceram, plurimòs invitavi, inimicos, amicos, sed præprimis

* M. DC. XCVII.

rerum æquos adesse Cenfores exoptavi; sed quum hæc potiffimum parte hoc anno studuerim, ut pro viribus Chirurgis prodessem, censui longè Belgicam linguam intentioni meæ accommodatiorem fore Latinâ. Musculos igitur in corpore humano secui universos, illorum origines & insertiones accuratè notavi, varium illorum usum diversaque nomina quantum potui succincto docui sermone in triplici lectione; priori verò biduo operationes quasdam Chirurgicas illâ, quâ utor in vivis, methodo in cadavere exercui.

Hoc non feci ut Clarissimum Fredericum Ruyschium læderem, qui hucusque solitus est similes operationes in usum Chirurgorum in cadaveribus exercere, sed ut ego Operatoris & Lithotomi titulo, clementer ab **AMPLISSIMIS AC NOBILISSIMIS CONSULIBUS** mihi tunc temporis concessio, dignum aliquid & consonum exhiberem.

Quid sit? hoc nomine jus suum Cl. Ruyschius à me violatum putabat, & quum voluerit, nec tamen Belgicæ linguæ usum mihi interdicerè potuerit, nec potestatem impetrare valuerit ab **VIRIS**, à quorum piâ voluntate & iusto moderamine salus & fortuna Civium dependet, propositum hoc meum evertendi, quo Chirurgis id à me efflagitantibus difficultates quarundam Operationum Chirurgicarum enucleare decreveram: nova alia in me, qui nunquam illum lædere in animo habui, protendit tela, & me plagii in suis publicis lectionibus insimulavit, cujus an sim reus nec ne, penes te, Lector, relinquam judicium, postquam unde insimulationis suæ causam desumpserit Ruyschius tibi nudè exposuero.

Inter illas itaque, quas superius me exercuisse memoravi, operationes Chirurgicas, erat antiquissima quam Phalangosi, id est relaxationi superioris palpebræ, adhibui.

Hujus affectus Etymologiam variam postquam enarraviffem, causam ejus externam, internam, remotam & proximam exposui, morbumque varium quantum potui accuratè distinxî, triplicem illum feci.

Primum relaxationem cutis palpebræ esse innui, quem affectum Græci distichiasin vel trichiasin aliquando etiam nominant; quamvis apud eosdem Auctores hisce nominibus duplex vel triplex ciliorum ordo ordinariè designetur.

Alterum ubi fibræ musculi palpebram relevantis proprii laxatæ sunt simul, & tonum quasi naturalem amiserunt.

Tertiam omnium infensissimam speciem esse dixi, quando universum musculum paralysis invasit: cæterasque minoris mo-

menti causas, quæ palpebram suo pondere deprimere & explicare possunt, addidi, ut sunt, tumores, limphæque in eâ coacervatio; & porro non neglectis, quæ signa diagnostica vel conspiciuntur, vel mentis adminiculo deteguntur, curationis necessitatem expendere cœpi, & tandem duplicis generis arma, medicamentaria scilicet & operaria, quibus inditrium Chirurgum instructum esse oportet, attuli, aperui, bona laudavi, mala damnavi, mediocria correxii. Sed quum in animum induxissem respectu cadaveris, quod tum præ manibus haberem, solam operationem exercitare, particularia huic morbo dicata medicamina studio neglexi, & in genere tantum de illis verba feci, ne quoddam Chaos juniorum mentem obrueret; mox me ad ipsam Phalangosin curandam contuli per manuum operam; quod antequam facerem, sic præfabar belgicè:

De genesinge der drie soorten van 't bovenste verlangde Ooglid, door de hand-cuur, bestaat daar in, dat men het geen verlangd is verkort, mits een stukje uit te snijden, ende de einden der wond, daar het stukje uitgesneden is, wederom door een naald en draad aan een te hegten.

Porro de agendi modo sic sermonem continuavi:

*De oude Schryvers dan van de Chirurgie, ik meene die, welke zelfs hand aangelegt, ende alsoo door eigene ondervindinge geschreven hebben, hebben, naardien sy beraamt hadden, hoe veel van 't Ooglid uitgesneden moest werden, het beraamde deel tussen de duim en de twee voorste vingers gevat, ende het selfde met een welsnydende schaar of mes afgesneden, de einden der wonde aan malkander gehegt door een naald en draad, door 1. 2. 3. of meer hegten, naar eisch van de grootte des uitgesnedenen deels: maar om dat dese manier van opereren seer moeilijk waar, wegens het sterke bloeden, aan de Oogleden, gelijk aan de andere wonden des aangesigts gemeen, ook wegens de gedurige beweginge des Ooglids en Oogbals zelfs, al het welke den Operateur in de handeling vermindert, om sijn voornemen met spoet en voordeel wyl te voeren, soo sijn eenige op andere middelen bedagt geweest. Onder deese is * Georg Bartish, welke door een klemmend of nijpend instrument, gemaakt van yzer, het beraamde*

* Sie sijn Boek genaemt Oogen-dienst. Cap. XIV. pag. 300.

deel des Ooglieds, dat men anders, gelijk ik gezegt heb, afsnijdt, soo wil toenijpen, dat het selve door verloop van de tijd van ontrent vier weken, kwam te versterven, en af te vallen, ende alsoo het Ooglid korter werdende, sijn vorig gebruyk wederom verkrygen soude, of ten minsten het boornvlies door 't verkorten van dit lid mogt wederom ontbloot werden; maar ik meene dat deese wyze van doen gesingevt is, ende nooyt kan in 't gebruyk gebracht werden.

Addidi porro: Om deese ongemakken, nu boven verhaalt, in 't afsnyden van 't Ooglid te vermijden, soo heb ik dit instrument op dusdanigen wijze geappropriert* tot een gants andere yfzig als onsen Bartish; sijnde het selve van koper gemaakt, en met gaten doorboort.

Usum hujus instrumenti una opera in cadavere ostendi, qui sic sese habet. † Men haalt soo veel van 't verlangde ooglid door, tuffen de twee bladeren van dit instrument, als men denkt af te snyden: men nypt het matig toe, men set het met het schroeffe vast. Men neemt de kromme naald versien met een draat, en steekt deselve van onderen door soo veel gaten van dit instrument, daar het ooglid reeds tuffen genepen is, als van noden is, s'elkens den draat boven het instrument af te snijden, dog dat by onder en boven lang blyve ontrent drie vingeren breed: dan snijdt men met een sberp incisie mes het ooglid door 't instrument stekende, glas af: men schroeft het schroeffe los, men neemt het instrument voorfigtig af, op dat men niet te gelyk de draden wythale: men bindt de enden der draden t' samen, gelijk men gewent is te doen in een knoop suture: dit gaat veel gemaklijker als op de boven gesegde wyse: want dit geschied sonder pijn, sonder bloetstorten: ook loopt men geen gevaar van wegen de bewegingen des ooglieds ongelijke suturen te leggen, welke moeylijker te genesen sijn en swaere bytekens naar sig sleepen, ook heeft den lyder niet te vreesen door de onvoorsigtige hand des Operateurs, met de naald in de bal van sijn oog gequetst te werden.

Adjungebam & alia, ex quibus recidivam præfagire possis, cujus causam nunc plerumque in mala palpebræ constitutione quærendam, non raro tamen etiam in præternaturali globi oculi figura sitam esse statui. Et hæc sunt illa, æque Lector, quæ in

Thea.

* Sies Fig. I. Tab. I.

Theatro Anatomico die xi. Februarii * ni fallor, dixi verba, quæ in lingua Belgica referre potius fuit, quam in Latina, ut, qui me audiverunt illa dicentem, inde sensum veritatis, quem hic defendo, memoria revolvant. Huic Prælectioni quoque interfuit rogatus abs me Ruyschius, ut in omnibus aliis, quas in eodem Theatro celebravi dissectionibus Anatomicis.

Finita hac prælectione de relaxata palpebra restituenda ei adjungebam modum curandi tres fistularum lachrymalium species & extirpationem uvulæ: ubi de hujus usu & vera constitutione ex professo diserebam: nam præcedente die per trihorium ferè de perforatione cranii in ejus fractura & varia modiolorum specie, & quidquid ad hanc operationem bene instituendam conducit, verba feceram, quæ non omnino auditoribus meis displicere videbantur; & ipsi Ruyschio instrumentum quod phalangosi restituendæ adhibui, non displicuisse, eodem ferè momento aliquibus testatus est. Hoc si neget Ruyschius, utpote cui perinde est negare vel affirmare, modo suæ educat rei negatio vel affirmatio; Lector tamen ex invidia ejus hoc facile conjiciet: nam subsequente mense Maii, ni fallor XII. concedebatur Theatro Anatomico cadaver virile, cujus gula pridè laqueo fracta fuerat, ab Cl. Ruyschio dissecandum. Hic, quum Prælectoris officio in eo fungeretur, eo videbatur prælectiones direxisse ut mihi contradiceret, vel potius ut solità suâ eloquentiâ, & bene dicendi genere, agilique manuum operâ, quam inde me gloriolam aucupatum esse crederet, penitus deleret. Perforationem itaque cranii in prælectione sua prima suscepit: in hac contradixit sibi, experientiæ, rationi, tam crebrò, ut si scripta essent, quæ tum dixit Ruyschius, haberem innumerabilia quæ *RODERE* possem.

In ultima prælectione ejus (tres autem vel quatuor tantum instituebat) placuit ipsi operationem meam in phalangosi repetere; verborum ejus summam & sensum intellige. Loquens de instrumento Bartischii, varia curva & recta ad imaginem Bartischii instrumenti fabricata monstrabat, ex cupro tamen, quod pessimum, nam ex ferro ea fabricare jubet Bartisch, ut intentioni suæ satisfiat melius. Ea exhibens Ruyschius adjungit hæc verba, *ne ego quoque Cornicula & Asopica videar, dico vobis hujus instrumenti Auctorem esse Georgium Barts: & probans*

* M. DC. XCIX.

methodum Bartichianam ultrò pergit exhibere instrumentum meo æmulum, foraminibus pertusum, hæc jungens verba, *hoc instrumentum est Petri Hadriani*, non audens dicere ab hoc Petro inventum; hærebat enim auditoribus recenter in memoria, mei vix ante bimestre exhibiti figura; hoc applicabat palpebræ & eodem ritu instituebat operationem, quo illam viderat abs me institutam Cl. Ruyschius. Ego hujus viri consilium advertens, eodem momento, quo finita erat ejus prælectio, usus libertate concessa ab AMPLISSIMIS SCABINIS Anatomiae spectatoriibus, rogabam Ruyschium quomodo nominaret modo citatum Auctorem. Respondebat, Georg Barts vocatur, ego respondi me Georgium Barts non novisse, sed Georgium Bartisch, quem ego in mea prælectione haud ita pridem habitâ etiam citavisse. Barts, inquit ille, vel Bartisch quid hoc differt? Ultrò citroque nil dictum fuit amplius. Tum descendo in Cameram Chirurgorum causa reprehendendi Ruyschium placide. Venit Ruyschius cum Henrico suo nato unico; mox ipsum sic alloquor: Cl. Ruyschi, gratias ago tibi maximas pro labore in te suscepto in hac dissectione Anatomica: sed displicet mihi mentio plagii, quo me tacite insimulare voluisti, cujus criminis me reum esse nec tu nec alius quisquam probare poterit: Citavi ego Georgium Bartisch, sed ejus methodum rejeci, meam variâ experientia instrumento foraminibus pertuso abs me facta adornavi. Tum ille: anne tu habes tale instrumentum? nunquam hoc ego abs te vidi. Ego respondebam: memoria tua non tam labilis mihi videtur, ut nescias illud, quod ante bimestre manibus tuis tractavisti, vidisti, examinasti, & cujus causa hæc videris instituisse prælectiones. Tu certe ante me tale nunquam exhibuisti totis triginta annis, quibus huic Theatro præfuisi. Ego ante quadriennium præsentibus Cl. viris Dortmundio & Romanno, Medicinæ Doctoribus, & præstantissimis Chirurgis Christiano Yle & Petro Roseboom hanc operationem illo instrumento institui. In meis Collegiis privatis ante triennium, biennium, & ante annum habitis hoc instrumentum quoque exhibui; quorum hæc fuerunt Membra, Dominus Julius Botticher Wolfenbuttelensis, jam Anatomiae Professor in Giesena Academia dignissimus: Dom. Schacher Lipsiensis, Dom. Zimmerman Dresdensis: Dom. Tham Dresdensis: Dom. Quentin: Dom. Rupertî Bartelvelt: Dom. Bullius Dresdensis: Dom. Agricola Ratisbonensis: Dom. Etmullerus Lipsiensis: Dom. Powels

B

Lon-

Londinensis: Dom. Gulleman Augustanus: Dom. Brasch Lubecensis: Dom. Albrechti Hildesheimensis. Medicinæ Doctores: Dom. Christiani Wolfenbuttelensis: Dom. Winzlow Hafnienis: Dom. Meiboom Helmstadiensis: Dom. Mattheus Fremton Oxoniensis, Med. Candidati. Hi testari hoc poterunt & alii quamplurimi, & præterea me ipsis exhibuisse Georgium Bartish, ejusque instrumentum & hoc à me emendatum probavisse. Sed quidquid sit de hoc instrumento. Ruyschio incumbit, ostendere, si me plagii, velit reum; allegare, unicum Auctorem, qui tale instrumentum foraminibus pertusum, ex eodem ære fabricatum, eodem modo usui factum, eidem intentioni adhibitum, cui ego usui & intentioni illud adhibui, unquam ante me (ut more suo loquar) descripsit & adhibuit. Sed ego ipsi instrumentum Bartischiano instrumento etiam ratione materiæ ab simile, eidem tamen intentioni adhibitum demonstrare possum in Auctore quodam qui ultra mille annos ante Bartischium scripsit. Itaque, mi Lector, jure tunc temporis sic pergebam ad Ruyschium dicere: Pronus es nimium, mi Ruyschi, in assignando aliis plagio, quum tamen tu, hoc vitio præprimis notandus sis. Quid diceres? si te in describendo Scroti Septo furtum fecisse dicerem? quid? si plurimos tibi revelarem Auctores de hoc Septo clare mentionem facientes? quibus verbis ille respondebat: *per triginta & tres annos hanc artem exercui, omnes Auctores evolvi: ideo me magis in lectura te versatum unusquisque facile conjicere poterit; videris, inquiebam ego, per totam tuam ætatem legisse & dissecasse, hos tamen te non legisse Auctores constare videtur. Unicum, reponebat ille, si mihi demonstrare poteris Auctorem, qui de hac membranâ mediastina seu Septo somniavit, nedum scripsit, magnum mihi eris Apollo, porrigens mihi dexteram, & hoc à te exigo ut facias quamprimum.*

Hoc audiverunt quatuor, Chirurgi, ejusque filius Henricus, qui patrem fideliter in hac sui defensione juvabat; eodem modo, quo fit ab illo aliquando in Theatro Anatomico & Horto Medico, quando publicè hæsitanter prælegit. Ego interim ut promissis meis stare, & Ruyschii petito satisfacerem, ipsi scripsi Epistolam die XIX. Mensis Junii impressam: quam in fine adjunctam legere poteris, ubi septem citavi Auctores, tale Septum, cujus se inventorem esse gloriatus est, describentes: Carolum Stephanum, Nicolaum Maßam, Joannem Riolanum, Theophilum Geleë, Petrum

trum Laurenbergium, Joannem Riolanum Filium, Dionisium. Quorum ipsissima verba, in illa Epistola, quam ideo ad hujus calcem jungi curavi, legi possunt. Nullum expectaveram responsum in hanc Epistolam: quandoquidem in illa unice agebatur, utrum aliquis Auctorum, de tali Septo, ceu membrana, quæ cavitatem unicam Scroti in duas distinguit (ut ait Ruyschius) mentionem fecisset. Nam de vera hujus Septi constitutione si inter nos actum fuisset; ego tale in rerum natura dari, mox negavissem: inopinato tamen Ruyschius Apologiam suo more facit, in Epistola sua Problematica XII. de cerebri corticali substantiâ, ad Doctiss. Ettmullerum, olim discipulum meum, ad diem XXI. Mensis Augusti, conscriptam, quam Lector æquus legere poterit circa finem. Hanc si refellere aggrederer, de verbo ad verbum, scommata, & convicia reponere deberem viro bono indigna.

Sed hæc defensionis ejus summa esse videtur.

I. Quod me mancum, mutilatum, & distortum (ut loquitur) DISCURSUM proposuisse, in Epistola mea, dicat.

II. Quod neget, se vel dixisse, vel scripsisse, sese primum Inventorem talis membranæ esse.

III. Se verò, veram illius membranæ, seu Septi, constitutionem dedisse, vasaque in illo exhibuisse.

IV. Hanc demonstrationem, & dilucidationem veræ constitutionis hujus Septi, debere singulari suæ, partes exsiccandi methodo, quæ mediante, se plurima detexisse gloriatur, de quibus nec VETERES COGITAVERINT UNQUAM, NEC SOMNIAVERIM EGO.

V. Me nihil potuisse, ipsi rei opponere, sed me totum fuisse in adducendis Auctoribus.

VI. Sibi gratulatur Ruyschius, me nihil potuisse reperire, quod RODEREM, ex omnibus illis, quæ hætenus publicè demonstraverit, & typis ediderit, nisi hoc UNUM.

Ad partem igitur ejus vindiciarum primam, Ruyschio satisfieri nullus dubito, si meminerit verborum, inter nos habitorum, in

Camera Chirurgica, quæ ego superius, de Bartischiano instrumento, à me emendato, primam hujus dissidii Anatomici causam esse, fideliter retuli; quæ in Epistola mea ad illum scripta, ne divagari viderer, suppressere volui, quandoquidem ad rhombum nihil faciebant: etenim illam ego Epistolam nunquam typis excudi jussissem, nisi Ruyschium ejus vidissem cupidissimum. Illi etiam, qui nos de hac materia audiverunt confabulantes, si memoria omnia revolvere dignabuntur, me, ne latum quidem unguem, ab fermocinationis nostræ sensu discessisse, profitebuntur. Interim si adhuc Ruyschius me mutilata proferre sibi, & aliis, persuadere velit, & adhuc mancam, & distortam, verborum hanc inter nos habitorum, repetitionem esse, dicat, nisi, in qua parte peccaverim, notet: obdurabo in sententia, illum, in obnubilanda veritate scommatibus, & opprobriis totum esse.

In parte ejus Apologiæ secundâ, mirabitur Lector hujus viri inconstantiam, & in rebus seriis mentem volubilem. Nonne plus centies hoc Septum in Scroto indurato, *lapidis instar*, in Theatro publico exhibuit, quod, quodam tam singulari dicit hic nos fieri, artificio, ut in eo, ultra triginta & quatuor annos, defudaverit: ideo rogat Gaubium, discipulum suum, ut ipsi *conveniat*, quando, hanc scrotum præparandi artem, ipsum docere, recusat: verendum enim esse ait Ruyschius, ne alii *Cornicula Esopica instar*, suo hoc postmodum secreto indurandi partes, superbiant. * Nonne plus centies dixit, in eodem loco, in doctorum confessu, qui, in memoriam ejus dicta revocare possunt, *quis unquam Anatomicorum vel veterum, vel recentiorum, tale Septum vidit? de hoc Septo scripsit? ullam mentionem fecit? Somniavit de hoc Septo ante me certè nullus.* Quæ verba huic viro in publicis suis Lectionibus familiarissima sunt, quando se, suis NON ENTIBUS, jactantius effert, & in vanis rebus laureolam quærit. Sed alia, si haberem nulla, quæ, Ruyschium, sese Inventorem hujus Septi dixisse (quod in rerum natura non datur) convincerent, ante victoriam triumphum canerem: Nam si lapsum, hoc, linguæ suæ fuisse, clamaret Ruyschius, quis ipsi victoriam non cederet? utpote qui in Lectionibus suis ipsi tam crebro accidit.

Proberus hanc vanam gloriam ex Epistola ejus potius: nam litera scripta manet, & quidem ex primâ commercii sui literarum,

* Vide ejus Epistolam Responsariam II. sub initium.

rii, cum discipulis suis, * ubi ille, qui ad Ruyschium scribit, sex adducit Scriptores Anatomicos, nullam de hoc Septo mentionem facientes: hinc jungit, in responsione sua ad hanc Epistolam, Ruyschium duos. Hos ego omnes Auctores citatos esse puto, ut in hunc † MARONEM inventionis gloria resultaret; nam quos ego in Epistola mea citavi Auctores, vel Ruyschius novit, vel non novit. si illos novit, cur non illorum loca adduxit? cur non quæ perperam ab ipsis descripta fuerunt, correxit? cur non quæ obscura ab ipsis tradita sunt, illustravit, quando dilucidatoris nomen ipsi etiam in minutissimis vasculis delineandis, est valdè acceptum. Si verò non novit, quos septem illi detexi Auctores, gratiosus potius, quam mihi inensus fieri debuisset; hoc enim à me petivit & rogavit, ut adferrem vel unicum Scriptorem de membrana hac suâ mediastinâ quidquam dicentem.

Sed ultrâ ut tibi Lector declarem, Ruyschium hanc inventionis prærogativam captavisse, lege *Corollarium tertium, transumptum ex Epistolis responsoriis Viri Clarissimi Frederici Ruyschii, ab Joanne Gaubio, affixum Disputationi Medicæ, de Anatomia corporis humani, primæ, sub Præsidio Domini Petri Bernagii, Med. Doct. atque in Illustri Athenæo Amstelodamensi, Professoris, quod sic sonat. Scrotum, Septi beneficio, in duas dirimi partes, ut laudatus modo Anatomicus (subintelligitur Ruyschius) INVENIT, & figuris expressit, testatur, & defendimus.*

Hæc disputata sunt, coram Ruyschio, in Athenæo Amstelodamensi. Et ut magis hujus viri fama claresceret in Doctôrum corona, lecta est Epistola ad illum scripta à Cl. D^o. Verheyen Professore Lovaniensi, publicè, quæ, Ruyschium vel hujus Septi inventorem esse deprædicabat, vel saltem scriptorem illius Epistolæ, tale septum antea nunquam vidisse, testabatur. †

Conjice jam Lector, quid de hujus viri modesto, conjiciendum animo, quomodo spernat aliorum suberbire gloria, quomodo CORNICULÆ ÆSOPICÆ mores, & INVENTORIS titulum averfatus fuerit.

Sed quod defendere non potest, libenter concedit, ferè his verbis, *Eac*, dicit ille, *tale Septum, noverint laudatî Anatomici, &*

B. 3

pend

* Ubi quoque inspicie ejus figuram I. & II.

† Hoc enim nomine Ruyschii ipse superbit.

‡ Lege præterea Dom. Verheyen appendicis partem, quæ ad Ruyschium spectat, ejus Anatomia in calce adjacentum.

penè veram Septi constitutionem: Ego tamen illud dilucidavi, & vasa in illo dari, descripsi, & delineavi.

Vide iterum, Lector, hominis inconstantiam, qui, cum se ante inventorem dicere voluit, nec probare potuit, jam dilucidatoris munere contentus, vaniori adhuc gloria se cfferre, aufpicatur. Transiit hoc: Lector benevole, cum cæteris, hujus viri erroribus, ut qui, cum septem à me citatis Auctoribus in Epistola mea erraverit, id est, describerit, quod in rerum natura non daretur, modo se illorum Aristarchum jam esse, in Apologia sua de novo non professus fuisset.

Nam non unum Scrotum habet homo, sed euti involuta duo, quod mox per figuras, hoc amat enim Ruyschius, dilucidabo, & unicuique demonstabo in cadaveribus, à quadriennio denatis, & in spiritu vini, frumenti, vel sacchari, conservatis: melius tamen & naturæ convenientius in recens defunctis: Sed Lector aque, concede mihi veniam, antequam ejus demonstrationi, & descriptioni incumbam, quædam reponendi, huic nostri Ruyschii Apologiæ parti, quam, paulò ante quartam feci, ne quidquam intactum relinquam, quod tangere mihi proposui, ubi methodum suam exsiccandi, laudibus extollit in altum, ut lapsu graviore ruat. Huic ille adscribit illustrationis hujus Septi causam. Jam dico, prædictos meos Auctores non habuisse hanc exsiccandi & fucandi methodum: nam cadavera recens denatorum dissecuerunt, & tamen eodem modo ac Ruyschius viderunt Septum, ut ajunt. Horum incuriæ adscribendum est id vitii; Ruyschii methodo præparandi hic error, quæ revera per multas vices illum fefellit; testis est, membrana Ruyschiana in oculo, ad eò in Theatro publico ab illo decantata, & Anastomosis arteriæ (perperam ab ipso dicta Bronchialis) cum arteriâ pulmonali, & plurima alia, de quibus non SOMNIABO, sed vigilanter & nervosè agam, forsan alibi.

Tandem Ruyschius dicit, me nihil contra se potuisse facere, sed aliorum tantum dictis, ad sua refellenda, me contentum fuisse:

Scias velim, Lector, in studiis meis, tranquillitatem me prætulisse semper contentioni. Jamdudum Auctorum multorum gloriam ab Ruyschio; nunc verbis, nunc scriptis, attritam defendissem; quod justum esse putò; uti certè ipse, Ruyschium post ejus fata, defenderem; si modo relicturus sit gesta, memoriâ, & defensione digna. Jam ut videas me potuisse ipsum reprehendere: quod citati à me Auctores non attulerunt, me potuisse adducere,

cere, & quippiam adferre. observabis ex scroti constitutione vera jam à me describenda.

Scrotum ex cuticulâ, cute, & membranâ, quæ *daqrâ*, seu carnofa dicitur, conflatur. Cutis non ab alia differt, nisi, quod hic loci fit tenuior: vide Auctores. Membrana *daqrâ* panniculi carnofi propago est: vide Auctores. Quem panniculum si dari negas, in homine, fateberis saltem illam, membranæ adiposæ continuam esse. Cutis invellit *daqrâ*, ceu membranam carnosam, & ambos, in unicum suum saccum recipit testiculos. Membrana *daqrâ* ad utrumque veretri latus, sacculum efformat singularem, unicuique testiculo privatum involucrium; quare omnes decipiuntur Auctores, qui scribunt, testiculos habere duo involucria communia, eutem nimirum, & carnosam membranam, quasi carnosâ membranâ unicus saccus esset, eodem modo, quo cutis, testiculos involvens. Imposterum dicendum erit testiculos nullum habere, nisi eutem, involucrium commune, membranam vero carnosam, quam communem dixerunt, ab utroque latere penis, in duos sacculos expandi, quorum unusquisque sacculus, unumquemque testiculum singulariter continet: hi sacculorum parietes, ubi se invicem tangunt, tam leviter connascuntur, uâ e cutis parie ab illis separata, quæ illorum conjunctionis rimam obtegit, & hæc ratione suturam, sic dictam, constituit (quæ ab ano, per scrotum, ad extremitatem præputii excurrit) facili negotio vel digitis, vel cultro divelli possit, & disjungi §.

Sutura autem hæc, in scroti cutis parte media spectabilis, non nisi ex particulari nexu cutis, cum utroque sacculo; profertur: nam hiatus horum sacculorum ferè sphaeroidæorum in causa est, quod hæc loci cutis utriusque sacculo; seu potius utriusque scroti, laxius cohæreat: cutis enim magis quam membrana *daqrâ* explicabilis, majorem etiam & magis regularem, & distinctiorem rugam, Sutam, dictam, per lineam ad hiatus parietum sacculorum, directam, gignit, quam cutis in alijs locis, tenaciter magis hisce sacculis connata. Hæc ut mente facilius concipias, duo corpora ferè sphaeroidalia jungito, hæc simul linteo obducito, & reperies lineam per sinum triangularem distare plus ab his corporibus, ad totam circumferentiam attractis parietum. Hoc plus

* Vide Tab. I. Fig. II. & Tab. II. Fig. I. | Hæc, in ejus medio in duas cavitates distinguit, ope membranæ mediastinæ, dicunt citius à me Auctores, & post illos Ruysschius. §. Vid. Epist. hujus calculi adjunctam.

plus minus de scroti cute, ut de linteo intelligito: scias enim separata cute, eaque leviter expanfa, totam deleri in cute antea viam futuram, quare vix veremur dicere, præ alia cute Scroti, nihil habere hanc futuram particulare: sed quare eadem futura in cute penis, quamvis obscurius, quoque videatur, non est hujus loci proferre: nam & alia, quæ ad Scroti, & testiculorum dilucidationem, facerent, adducere possem, nisi extra arenam descendens, Lectoris benevolentia abuti vereretur.

Tandem Ruyschius sibi gratulatur, quod nihil potuerim Roderè, præter hoc unicum, de Septo Scroti: verius dixisset me nihil voluisse Roderè: nam quamdiu Ruyschius me, meâ in meis studiis tranquillitate frui sinet, & per Mussitatores suos, et Maligni Ingenii Homines, qui illi sunt à consiliis, famam meam invadere desistet; multa de perverfis ejus studiis suppressam; sin verò in eadem studiis meis nocendi voluntate, perseveret, non desinam, contra ejus nigrum carbonem, quo me apud plurimos vel ipse vel per suos denigrare fatagit, Apologiam meam facere, veritatis plenissimam. Et de hoc Correctore & Emendatore aliorum Auctorum, jam amplius nihil dicam: nec enim omnia effundam, ut, si sæpius decertandum sit, ut forte erit, semper novus veniam, quam facultatem mihi multitudo istius vitiorum largietur; nunc ob lecturæ ejus defectum commissorum, nunc ex suæ exsiccatioris artis fucò productorum, vel etiam propter ejus incuriam ortorum. Tu verò, Lector benevole, si quid à me acerbè dictum, viro, qui canos habet, & rugas, conjicias; cogita, si tu Ruyschium tam severum persecutorem haberes, qualem ego habeo, an tu quidquam lenius scribere potuisses, ut, qui Studiorum meorum, in hac civitate, est insensibilis hostis. Tu vale, & æque judica.

*Scripti Amsteladami XII. Kal. Novembris
M. DC. XCIX.*

FIGURARUM EXPLICATIO.

T A B. I. F I G. I.

Instrumentum indicat, quo in operatione, quam instituo in phalangosi, utor, ex duabus cupreis lamellis conflatum tenuissimis, sed tamen eo utque rigidis, ne facile flectantur. Applicatur palpebræ superiori relaxatæ, adeo ut excavatio palpebram, cochlea canthum oculi minorem recipiat. Genuniam habet magnitudinem, ad figuram palpebræ appropriatam: tamen debet vel minus, vel majus fieri respectu palpebræ relaxatæ.

- A. B. Duo instrumenti brachia cuprea.
- C. Brachiorum junctura.
- D. D. D. Tria foramina in superiore lamella, quorum circumferentia spiratim excavata, cochleæ spiris respondere debet.
- E. Unum foramen in brachio inferiore, quod nulli spirali excavatione indiget.
- F. Cochlea.
- G. G. G. G. G. G. Foramina in utroque brachio sibi invicem ex directo superposita.
- H. H. Filum abscissum, per duo foramina utriusque lamellæ traductum, ope acus, quam K. K. indicat.
- I. Filum per acus foramen pendens, quod longius esse debet, quam hic repræsentatur.
- K. K. Acus per utriusque lamellæ foramen trajecta, leviter curvata, ne ossis frontalis eminentia, quæ orbitæ partem superiorem, & anteriorem, constituit, impedimento sit ejus traductioni.

T A B. I. F I G. II.

Scrotum humanum pubescentis mediocriter inflatum, & ligatum repræsentat.

- A. Penis flaccidus, ad posteriora reflexus.
- B. Cutis sursum reflexa, & in illa Scroti parte separata, quæ suturam insculptam habet.
- C. C. C. C. Cutis, ab membrana subjacente carnosâ, magis lateraliter separata, & reflexa.
- D. D. D. D. Cutis, quæ adhuc membrana carnosâ, duos sacculos efformans, adhæret scit.
- E. Arteriarum & venarum in cute Scroti congeries, quasi rete exhibens, quatenus in hoc Scroto se visui absque ulla prævia præparatione exhibebat.
- F. Cutis, suturam Scroti oculis subjiciens, quæ à statu, simul cum sacculis paulisper explicata, adeo translucet, ut sacculorum duorum hiatus, per hanc cutis partem, clarè conspiciatur.
- G. G. Duo Scrota seu sacculi, ex membrana carnosâ formati, quatenus se, demptâ cute, offerunt.
- H. Fibre sinistri sacculi carnosæ, ad penem excurrentes.
- I. Rima seu hiatus, ubi duo sacculorum interni parietes concurrunt, perperam mediastini nomine descriptus.
- K. Fasciculus vasorum, per interstitium duorum sacculorum pullulans, quæ variè disseminata vasa membrana carnosâ & cuti, (nam inter hanc & illam excurrunt) propiciunt.
- L. Vasculosum rete in sacculo sinistro ex arteriis & venis conflatum, quatenus illud oculis conspici à depiciente potuit: nam in aliis præterea locis, ubi se sæpe visui offerebat, non curavi ut depingeretur; quandoquidem non opus esse judicavi.

C

FIGU.

FIGURARUM EXPLICATIO.

T A B. II. F I G. I.

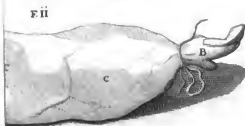
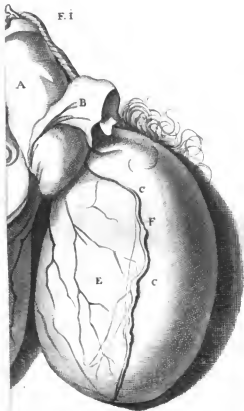
Duos ferè spheroidicos, ex membranâ carnosâ formatos sacculos ab invicem separatos exhibet, & leviter inflatos.

- A. Penis flaccidus & reflexus sursum, & ad posteriora.
- B. Cutis, ut in præcedente Figura II. Tab. I. Literâ B. notatur.
- C. C. C. C. Cutis, ut in præcedente Figura II. Tab. I. adhuc carnosus sacculus adhærescens notatur.
- D. Testiculus dexter in vaginali suo processu adhuc involutus, & per hunc dexterum sacculum quasi per umbram visus.
- E. E. Duo sacculi seu Scrota ex membranâ *dextra* formata, ab invicem separati.
- F. F. Cutis separata à sacculis carnosis, & reflexa, ut in Tab. I. Fig. II. C. C. C. C. notatur.

T A B. II. F I G. II.

Testiculum sinistrum in suo adhuc processu Peritonæi, vaginali dicto hærentem demonstrat.

- A. Testiculus ex sinistro Scroto, Fig. I. Tab. II. exemptus, suo adhuc processu vaginali obvolutus.
- B. Idem vaginalis processus inflatus, & ligatus.
- C. Vasa testiculi spermatica, hujus processus superficiei internæ adhærentia, & per membranam transparentis.

JOANNIS JACOBI RAU
EPISTOLA

DE

Inventoribus Septi Scroti,

Ad Virum Clarissimum

FREDERICUM RUYSCHIUM,

ANATOMIÆ ET BOTANICES

PROFESSOREM.

AMSTELODAMI,

Apud JANSONIO-WAESBERGIOS.

M. D. C. C. XXI.

DOCTISSIMO
 FREDERICO RUISCHIO,

V I R O

De Re Anatomica benè Merito,

S. P. Dicit

JOHANNES JACOBUS RAU.

NE, haud ita pridem, causam meam egisse, tibi videar, futili prætextu, RUISCHI Doctissime, quando finitâ tuâ Prælectione publicâ nuperime habitâ, de inventione Diaphragmatis Scroti confabularemur, ante triennium in Epistola quadam responforia, abs te descripti, & delineati; & præcipuè num de hoc Scroti Septo, Auctorum aliquis, aliquam fecisset mentionem; Ego in variis variæ ætatis Scriptoribus me id clarè notatum legisse, affirmabam, tu secus, nec illud vel in unico demonstrari posse, acriter tenebas, & ante te nullum unquam de hoc Septo somniavisse, multò minus scripseris Auctorem, aiebas; atque ideo, me magnum tibi futurum Apollinem, si unius Anatomici, sive veteris, sive recentioris, allegare possem verba, hujus Panniculi Mediastini notitiam in se continentia. Morem tibi gerendum esse judicavi, ne me malè moratum alii dicant, non vero vanæ illius gloriolæ aucupandæ instinctu, ut tibi fiam Apollo, sed ut veritas de inventionis antiquitate hujus testicularum Mediatoris & sequestri, per hos Auctores Lectori nostro clarius splendetcat; quorum hæc sunt ipsissima verba.

CAROLUS STEPHANUS *Libr. II. de Dissectione
Partium Corporis Humani, edita Parisiis
Anno M. D. XLV.*

Cap. XIX. Hæc habet verba. Inter utrumque testem Diaphragma quoddam est, & velut septum, ac membranula quadam tenuis, extensa, permultis venulis intertextata, quæ quidem obstat, quominus se invicem collidant.

NICOLAUS MASSA *in Libro suo Introductorio
Anatomie, impresso Venetiis
Anno M. D. LIX.*

Cap. XX. Hæc dicit. Habet præterea ista bursa panniculum mediastinum, qui panniculus mediastinus est ex oscei substantia, qui dividit testiculum dextrum à sinistro, & sic bursa habet duos sinus, ita, quod quandoque extenditur ab uno latere tantum, ex descensu humorum, vel membrorum intrinsecorum, aut ventositatis, sive repleione propriarum venarum facientium varicosam dispositionem.

JOHANNES RIOLANUS *in sua Anatomie im-
pressa Parisiis Anno M. DC. X.*

Cap. XXIV. Hæc scribit. Prima communis tunica ex cuticula & cute conflata, exterius rugosa, pilis undique conferta in adultis, scrotum dicitur, quod, linea quadam ab ano per perinæum ad glandem usque penis exposita, in duas partes videtur diremptum. Altera communis tunica panniculi carnosæ propago est quæ *dauros* vocatur, ab ejus media parte diaphragma quoddam membraneum exurgit, testes inter se distinguens, ne mutuo contactu collidantur.

THEO-

THEOPHILUS GELE'E, in *zijn Pit der Anatomie*, vertaakt door *A. V. W.* Gedrukt tot Amsterdam Anno 1652.

In 't sevende Boek, aan 't 4de. Hooft-stuk, schrijft dese woorden. *Door desselfs midden (hy spreekt van de Membrana Dartos) loopt een membranens afscheidsel, dezelve de testiculen van malkander scheid, op dat sy in 't raaken tegens malkanderen niet souden gestooten werden.*

PETRUS LAUREMBERGIUS in *sua Anatomia Corporis Humani, impressa Francofurti M. DC. LXX.*

De membranis testes involventibus differens, dicit. Ab his est panniculus membranens à plerisque silentio præteritus, quo mediatore & sequestro, duo testes à se invicem in facculo suo discriminantur.

JOHANNES RIOLANUS FILIUS in *Enchiridio Anatomico Francofurti impresso Anno M. DC. LXXVII.*

Lib. II. Lest. XXXV. de Scroto hæc dicit. In gratiam testicularum septo membranoso dirimitur in duas Cavitates, quæ recipiunt testiculos.

DIONIS dans son *Anatomie de l'Homme*, imprimée à Paris, 1690.

Dans la quatrième Demonstration, parlant de la membrane charnue du Scrotum, dit: Elle n'enveloppe pas seulement les deux testicules, comme le scrotum, mais elle s'avance entre eux, pour les separer l'un de l'autre, & empêcher par ce moyen, qu'ils ne se froissent en s'entre-touchant. Hæc in Latinam Linguam
fic

sic translata sunt. Anno M. DC. XCVI. Non modo ut scrotum duos testiculos obvolvitur (Auctor loquitur de membrana scroti carnosa) sed inter utrumque protenditur, ut eos ab invicem dirimat, & hoc pacto impediatur, quin se invicem mutuo affricu lœdant.

Hanc itaque, septem Auctorum, Septi revelati notitiam, si malè tuleris, dexterrime RUISCHI, hujus me revelationis pœnitebit; si benè, nihil mihi contingere poterit optatus. *Vale.*

*Scripti Amstelœdami die XIX. mensis Junii
Anno M. DC. XCVI.*

